

עין משפט גד מצוה

ב א מיי פ"ח מה' מצוות ה' ג סמג עשין קמה קמו טושי"ע י"ד שו"ע סעיף ה':

שיטה מקובצת

א] לבכור מכתבא מעשר גאולה גאולה כמותו:
ב אכא מדי דמחיים:
ג שחיטה דאקלישא ליה:
ד פדיונו אינו דין דלא מיפריק:
ה אמנא מודבן הוא דלא איזדבני:
ו הבתן עז הבכור ובי"ה:
ז ובי"ה מתיין אפילו:
ח לך כחזה התנפה ושוק תימין מה:
ט א י ב בעלים הקדש:
י הילכך כמיוזה ל:
יא למיגרם רבא אמר לא:
יב ויתנתנו בי בעלים לא מודבן מה"ד ומה"ד חולין:
יג דלא אסר:
יד דוקא ליכא חזקת אפילו נמחק:
טו היא ריע מתור אליבא:
טז מה התם כחזה:
טז חזקת פסק נמחק:
טז ומחלוקת בבדיחה הלכתא כסתם מתני כדאימא בחולין וכי"ש הא דסתם לן בלשון ב"ה דעירי משאר כ"י והא דפריש:
טז חז שאמר ואני:
טז דריע נמי מצי:
טז וגמר ס"א ומפיק חד:
טז עקיבא דפירש שהחלב מתור להאכילו לעובד כוכבים:
טז דרשא דואכלת ולא טען שעה וששכחן להו כמה סתמי הכי לעיל בפ' הלוקח בהמה גבי חרות:
טז גבי מנכבתי יצא רובו ה"ו יקבר מכל תנן אין ראיה:
טז אמר פ"י שיהא:
טז לא ובגמרה נמי:
טז כהמכס פ"י דאמרי:
טז דינן בקבורה כשמתו:
טז חז יקבר כשנשחט:
טז לא טריפה נמי הוי:
טז הא דתנן במס' חזקת שטר דהתם:
טז מתני דהתם דקמינ:

רבינו גרשום

תנהו ענין למעשר האי לא יגאל יתרא ולמכירה: והאי בעי העמדה והערכה: קודם שיגאל ואי אפשר להמירין שכבר נשחט אלא ש"מ לא ימכר הוא: הניחא למ"ד קדשי מובח היו בכלל מצות העמדה והערכה אמרת דלא מתירין בלא יגאל מש: אלא למ"ד וכו'. אמר לך רב איש און הכי קא אמרינן כלומר מוא דייקנין דלא ימכר הוא דמי איכא מדי דמחיים י"א אלים למתמס פדיונו לא מיפריק ולאחר שחיטה דלא אלים מיפריק אלא ש"מ דהאי לא יגאל לא ימכר הוא: לא ימנה ישראל עם הכהן. על הבכור בעל מום לאוכלו עמו:

לב:

יט פסק מתני' מני רבי עקיבא היא. ואומר ר"י להלכתא כב"ה דמתניתין דשרו אפי' לעובד כוכבים ולא כב"ה דברייתא דאסרי' ופליגי אר' עקיבא דהוי סתם במתני' ומחלוקת דברייתא יט דהוי הלכתא כסתם דמתני' כדאימא דהחולין (יבמות דף מצ.) וכו"ש

דהכא דסתם לן כשון דעירי משאר סתמי כדאימא בסוף שבת (דף קט.) והא י' דפרישנא בסמוך טעמא דרבי עקיבא מדכתיב כזכי וכאלו ואמרינן לדידך מוקים לה כר' אלעזר הקפר פי' דדריש ברש פרק שני דחולין (דף כח.) מה פסולי המוקדשים בשחיטה אף כזי ואילו בשחיטה ועוף אין לו שחיטה אלא מדברי סופרים משמע דר"ע לית ליה דרבי אלעזר הקפר אלא סבר לה כרבי דדריש שחיטה מוזנחת כאשר צוימין למלמד שנלטהו משה על רוב אהד צנוף ועל רוב שנים צבהמה דלמא הכי קיי"ל כרבי ואע"ג דרבי יוסי בר חנינא צנויר צפרק מי שאמר (י"דף כט.) סובר דאין שחיטה לעוף מה"מ אין ראיה ממנו שיהא הלכה כן דמנא הוא כדמוכח התם ועוד דר"ע יטז מצי סבר כר' אלעזר הקפר יטז וגמר חד מנצי וחד מאיל דפרישית לעיל בפ' שני (דף טו.) גזי מה כזי ואילו פטורין מן הצכורה כו' ובהלכות גדולות משמע שרואה לפסוק כב"ה דברייתא ומשמע נמי דמדרבנן היא דפליגי ארבי עקיבא יטז דפרישו שהלכז מותר לעובד כוכבים משום דאימא פסולי המוקדשים לאיל וזכי והבשר אסור להאכילו לעובד כוכבים מדרבנן ואין להציא ראיה דאסור לעובד כוכבים משום דקיי"ל כההוא דרשא יטז ואכלת ולא לכלצין וה"ה לעובד כוכבים כדמוכח בפ' כל שעה (פסחים דף טע.) יטז דאשכחן כמה סתמי כהך דאימא הכא צפרק הלוקח בהמה (דף כא.) לעיל גזי חררת דס דתנן יקבר וצפרק עד כמה (לעיל דף כח.) מני שאינו מומחה ורואה את הצכור ונשחט על פיו הרי זה יקבר ולקמן צפרקין (דף לו.) השוחט את הצכור וזודע (עד שלא הראהו כו' הבשר יקבר וצפ' בהמה המקשה (חולין דף סט.) גזי ו' יאל רוצו ה"ו יקבר ו' אכל הין אין ראיה דשפיר אמירא כר"ע דהא לר"ע גופיה שמעינן ליה צפרק טבול יוס (זבחים דף קג.) וקד.) דאמר מדבריו למדנו שהשוחט את הצכור ונמלא טריפה שיאותו כההנים צברו משמע דצברס אסור בהגאה והיינו טעמא דפרישנא לעיל בפ' שני (דף יד.)

גזי קדשים שקדם מום קצוע להקדשן דהיכא דשרי לישראל הוא דאימא (עד שלא הראהו כו' הבשר יקבר וצפ' בהמה המקשה (חולין דף סט.) גזי ו' יאל רוצו ה"ו יקבר ו' אכל הין אין ראיה דשפיר אמירא כר"ע דהא לר"ע גופיה שמעינן ליה צפרק טבול יוס (זבחים דף קג.) וקד.) דאמר מדבריו למדנו שהשוחט את הצכור ונמלא טריפה שיאותו כההנים צברו משמע דצברס אסור בהגאה והיינו טעמא דפרישנא לעיל בפ' שני (דף יד.)

גזי קדשים שקדם מום קצוע להקדשן דהיכא דשרי לישראל הוא דאימא (עד שלא הראהו כו' הבשר יקבר וצפ' בהמה המקשה (חולין דף סט.) גזי ו' יאל רוצו ה"ו יקבר ו' אכל הין אין ראיה דשפיר אמירא כר"ע דהא לר"ע גופיה שמעינן ליה צפרק טבול יוס (זבחים דף קג.) וקד.) דאמר מדבריו למדנו שהשוחט את הצכור ונמלא טריפה שיאותו כההנים צברו משמע דצברס אסור בהגאה והיינו טעמא דפרישנא לעיל בפ' שני (דף יד.)

כל פסולי המוקדשין פרק חמישי בכורות

תנהו ענין למעשר. למכירה: מסכתרא דאמעשר שדינן ליה שכן גאולה כמותו כן שנעמי. ויש לי הרבה להשיב חדא דקאמר אי עו צבעלים הקדש נינהו והרי הקדש בר פדייה שהרי קדשי צדק הבית נפדין כקדשי מוצח כדכתיב(

יגאל דכתב רחמנא למה לי אם אינו ענין לחרמים תנהו ענין למעשר אימא תנהו ענין לכבור א] מעשר גאולה כמותו רב אשי אמר לא יגאל דמעשר לא ימכר הוא אמר רב אשי מנא אמניא לה דכתיב^א והיה הוא ותמורתו יהיה קודש לא יגאל אימתי^ב עושה תמורה מחיים אימתי אינו נגאל מחיים הא לאחר שחיטה נגאל^ג הא בעי העמדה והערכה אלא שמע מינה לא יגאל לא ימכר הוא הניחא למ"ד^ד קדשי מוצח היו בכלל העמדה והערכה אלא למ"ד קדשי מוצח לא היו בכלל העמדה והערכה מאי איכא למימר אנו הכי קאמרינן מי איכא ב דמחיים לא מיפריק ולאחר שחיטה מיפריק אלמה לא מחיים דאלימא קדושתיה לא מיפריק לאחר שחיטה ב (ב) דאקיל ליה קדושתיה מיפריק ולא כל דכן הוא ומה מחיים דאליים למיתפס פדיונו לא מיפריק לאחר שחיטה דלא אלים למיתפס פדיונו י מיפריק אלא ש"מ לא יגאל לא ימכר הוא ולכתוב רחמנא לא ימכר אי כתב רחמנא לא ימכר הוה אמניא ב איזדבני הוא דלא מודבן דקא עביד עוברין דחול אבל איפרוקי מיפריק דהא עיילי דמיו להקדש להכי כתב רחמנא לא יגאל דלא איזדבוני מיוזבן ולא איפרוקי מיפריק:
מתני'^ז בש"א לא ימנה ישראל עם הכהן ו (ל) לכבוד וב"ה מתירין יאופי' עובד כוכבים:
גמ' מתני' מני ר"ע היא דתניא בכור אין נמנין עליו אלא חבורה שכולה כהנים דברי בית שמאי וב"ה ב אומרים אפילו זרים רבי עקיבא מתיר אפי' עובד כוכבים מ"מ דב"ש דכתי' ובושרם יהיה לך יט וגו' מה התם כהנים עקיבא מתיר אפי' עובד כוכבים מ"מ דב"ש אין ישראל לא אף הכא כהנים אין ישראל לא ובית

תנהו ענין למעשר. למכירה: מסכתרא דאמעשר שדינן ליה שכן גאולה כמותו כן שנעמי. ויש לי הרבה להשיב חדא דקאמר אי עו צבעלים הקדש נינהו והרי הקדש בר פדייה שהרי קדשי צדק הבית נפדין כקדשי מוצח כדכתיב(
כרחין איטריך למכתב צחרמים^א לא יגאל ועוד דקאמר תנהו ענין למעשר ומה לנו להציא לא יגאל אמעשר הרי כבר נאמר צו^א לא יגאל ואם למכירה קאמר היה לו עוד לומר אם אינו ענין לגאולה תנהו ענין למכירה אי נמי הוה ליה למימר לא יגאל דחרמים למה לי ש"מ לאפנויי ולדון גזירה שוה דמה כאן מכירה עמו אף מעשר מכירה עמו. הילכך י מנומה לי דהכי מיציע לך למיגרס יא] אמר רבא לא ימכר דחרמים לא כריך והכי פירושה רבא אמר בלא גזירה שוה נפקא לן צמעשר דאינו נמכר דלא ימכר דחרמים^א לא כריך הקדש נינהו והקדש אין הרשות צדי צעלים למוכרו לאחרים אלא לגזר נמכר וה"ג כל כמה דאימנהו יט י צדי צעלים לא מודצן חולין נינהו וממכין מנהו ענין למעשר דלא ימכר וכן עיקר:
מנא אמניא לה. יט מדלא^א אסר ליה אלא מחיים דאי גאולה צבעלים דוקא יט ולמדק הא לאחר שחיטה נגאל ומפס את דמיו: יט **העמדה והערכה צעי אלא.** ודאי לימיה צמורת פדיון כלל ואינו קדוש לתפוס את דמיו צקדושה והאי לא יגאל לא ימכר הוא ומשום דעדיד ציה עובדא דחול קאסר ליה רחמנא הילכך מחיים דחמירא קדושתיה אסור לאחר שחיטה דאקלישא קדושתיה דהא נשחט צמוך לאכילת זרים שרי למכור: גאולה משמע צבעלים ומפס ליה פדיונו דאי אין תופס פדיונו למה להו לצעילי לפדותו אלא לאו ש"מ לא ימכר משום עובדין דחול יט קאסר ליה קרא: להכי **כעז לא יגאל** יט דמדאפיק מכירה בשלון גאולה שמע מינה דלא איזדבוני מיוזבן הוא ולא אפרוקי מיפריק ובגאולה גרידתא ליכא לאוקמה דא"כ יט לא מניין למידק הא

תורה אור השלם

1. לא יבקר בין טוב לרע וְאֵל יִמְרֹנוּ וְאֵם יִמְרוּ יִמְרֵנוּ וְדָהָהּ הוּא וְתוֹמְרוֹתָהּ וְדָהָהּ קֹדֶשׁ לֹא יִגָּאֵל.

2. וּבְשָׂרָם יִזְדָּה לְךָ כַּחזוֹהֵהוּ הַחַמְצוּסָה וּבְשׂוֹק תִּמְיִן לְךָ בְּבִדְרוֹתַי יִזְדָּה:

הגהות הב"ח

(ב) גמ' לאחר שחיטה דאקלישא קדושתיה:

גליון הש"ס

תוס' ד"ה פסק וכו' דפרישו שהחלב מתור ליעובד כוכבים. ע"י נעיל לא ע"כ מד"ה מנליט:

מוסף רש"י

אימתי עושה תמורה מחיים. הכא נמי אימתי איט נגאל לא אמרה מורה אלא מחיים. אלא לאחר שחיטה נמכר (יעיר לז.) העמדה והערכה. שפעמז על רגליה ויעריכה הכהן כדמכיס (ויקרא טו) והעמיד את הכהנה לפני הכהן והענין הכהן וגו' (שבועות יא.) לא ימנה ישראל עם הכהן לבכור. לאכול עם סבתן בשני צדכ בעל מום ששחטו הכן (תמורה ד.) אפילו עובד כוכבים. מותר לאכול ממנו (תמורה ט.)

מסורת הש"ס

(א) [נעיל לא: (ג) [נשעמז חא: חולין קה: (ד) [נעיל די: ממורה לז: (ה) [נעל צבכור כן איתא צמשנה שמשניות], (ו) [ויקרא כז, (ז) צי צעלים לא מודצן ואי צי כהן חולין נינהו וממכיס אלא"ע אחרים מנהו ענין למעשר דלא סי ז"ק, (ח) דלא יגאל דמעשר לא ימכר הוא מדלא ז"ק, (ט) אליבא דה"ק פולני (י) [ז"ל וכ"ש הכא דסתם לן מנא בשלון ציה דעירי פי' הני"א, (כ) דמפרש ז"ק, (ל) מכל הך אין ז"ק, (מ) אע"ג ז"ק, (נ) כקדשי מקדש הוא וכו' דאקדשי מקדש קאי ז"ק, (ס) במיטה ז"ק, (ע) ז"ל צבכור הני"א, (פ) דמפרש כו', (צ) צין אמר צבכור גופיה דכי ה"ג פריך מפטר תמור דתני ז"ק, (ד) פטר ז"ק.

(א) ב"ר אבהו בטרומתר ב"ר א"ק.

(ב) וכד"ר א"ק. ו' וחד מה"ר א"ק.

(ג) ותפסמה פ"ג הי"ז ובחס'.

(ד) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(ה) פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(ו) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(ז) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(ח) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(ט) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(י) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(יא) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(יב) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(יג) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(יד) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(טו) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(טז) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(יז) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(יח) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(יט) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(כ) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(כא) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(כב) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(כג) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(כד) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(כה) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(כו) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(כז) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(כח) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(כט) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(ל) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(לא) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(לב) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(לג) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(לד) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(לה) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(לו) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(לז) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(לח) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(לט) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(מ) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(מא) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(מב) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(מג) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(מד) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(מה) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(מו) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(מז) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(מח) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(מט) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(נ) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(נא) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(נב) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(נג) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(נד) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(נה) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(נו) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(נז) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(נח) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(נט) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(ס) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(סא) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(סב) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(סג) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(סד) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(סה) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(סז) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(סח) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(סט) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(ע) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(עא) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(עב) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(עג) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(עד) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(עה) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(עו) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(עז) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(עח) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

(עט) ע"פ פסחים ס"ג. ז"ל: ז"ל.

הני מילי **צבור סס**. איתקש לחזה ושוק דהא קרָא צתס קמשעת

דכתיב לעיל מיניה [בגמבר יח] את דמס תזרוק אכל בעל מוס כתיב בפרשת

כל הצבור (דברים טו) הטמא והטהור יחדו: **זר שאולג בקדשים**

קלים. שלמים ומעשר ופסח: **צעזות** **לצור**. דלס און כהן טהור

בלוחו צית אב עושה טמא עזרות

לצור דכתיב^י צמועדו ואפילו בשבת

ואפי' בטומאה: ים^י **צאילג**. זר

קמיירי ובאכילה זר עדיף בטמא

דלאמר ים^י בקדשים קלים דלא משכחת

אכילה דכהן טמא מותר בה וזר אסור

בה: ואידך. תנא קמא אליבא דבית

הלל אמר לך תלתא צבי ואיל כתיבי

בראה אפי' חד לכרבי יתק ורבי

אושעאל ולא נתפרש לנו היכן **לכרבי**

אלעזר הקפר. בשחיטת חולין צפ^י

שני (דף כח): **מה הפס**. י"ז חזה

ושוק נדות לא דטמא אלא את הקדש.

חיבי י"ז כרת: **הפסה שאל בטומאה**.

בשטמא רוב צבור צמת ועשו פסח

בטומאה לא יאכלו ממנו זבים וצבות

אע"ג דאכלי ליה טמאי מתים. אלמא

שני לן צין טומאה היואלה מגופו

לטומאה שאינה יואלה מגופו: **הסס**

הוא. דוצין לא יאכלו משום דצהדיא

גלי רחמנא י"ז טמא נפש מותרין ומו

לא דכתיב (במדבר ט) איש כי יהיה

טמא לנפש וגו' ומינה דייקנין^י איש

נדחה לפסח שני ולא צבור ובטמא

נפש הוא דגלי רחמנא איש ולא צבור

אכל טומאת זבות דקיימי קיימי אכל

הכא בצבור סתמא כתיב רחמנא הטמא

והטהור: **אין מרגילין צבור**. אפי'

בעל מוס להפשיטו דרך הרגלים כל

העור שלם לנשות ממנו נפוח לנפחים

או למוכרי דבש ושמן שנותנין אותו

עזרות כבשים המפשיטין שלימים:

ולא צפולגי המוקדשין. אע"פ שגפדו

ושחטן לאכילה: **דלא חזי ליה**. ציוס

טוב: **צ"ש** היא. דקצרי צבור בעל

מוס בקדושתו קאי אפי' לאחר שחיטה

כחם וזו היכי י"ז דמס ל"ז מרגילין

משום צין וקדשים פלוגס הנצטר

דמתיירא לתמוך העור וחומך הנצטר

בבעל מוס נמי אין מרגילין: **רבי אלעזר**

צ"ש. דמחמיר בצפולי המוקדשין דאמר

י"ז אפילו לאחר שחיטה בקדושתיהו

קיימי: שפי העזאום. שהפרישן

לאחריות שחס תאבד האחת יתכפר

בצורתה ונפל מוס צלחת: **שמימה**

הקרב לחטאת ונפל מוס **שמימה**

ודמינה לנדבת שופרות: **נשחטה**

בעלת מוס. אחר פדיונה: **אס עד**

שלא טורק דמה של שמימה. נשחטה:

מוסרם. באכילה ואע"ג שזורק דס

התמימה קודם שתיאכל צטר בעלת מוס

דקצירא לן דלאחר שצבת לכלל היתר וציתה שזר צה קדושה

בבעלת מוס: **אס משטורק דמה של שמימה**

בהנאה דהויא לה חטאת שכיפרו בעליה ולמימה אולא דזו היא אחת

מחמס חטאות י"ז מתות^ז: **אפילו צטר בקדירה נו' אסורה**. צטר

בעלת מוס דקצירא ליה אפילו לאחר שחיטה בקדושתיהו קיימי

וחטאת שכיפרו בעליה מיקריא: **לוקמה נווג** **צ"ש**. דקס"ד דכי

היכי דמחמיר צ"ש בצבור מחמיר נמי בשאר פסולי המוקדשין ס'^י:

ור"א

לרצן כל ענין דלא דמיא לחטאת שכיפרו בעליה ורבי אלעזר צרבי

הכא מיירי שהתמימה צאה ע"י קדושת ל' עלמה ולא חילל בעעלת מוס עליה כי אס על דמים קודם שזר נראה אפילו פקע י"ז קדושה

שלה כיון דאין התמימה צאה מנחה הלכך לרצן טורק דמה לפני שחיטה בעעלת מוס אסורה דדמיא לחטאת שכיפרו בעליה ולרבי

אלעזר צרבי שמעון י"ז אסורה ככל ענין דדמיא לחטאת שכיפרו בעליה:

למר מה בהמה בשחיטה אף צבי ואיל בשחיטה וחד מה חיבת ואידך נמחק: ס' הבכורה ומן המתנות אף: ח' הבכורה ומן המתנות

ת"ר: ו' לך כחזה התנופה מה: ט' וטהור יאכלנה ובי"ש: י' חיבת ומצורעין נמחק: י"א לא שזא י"ב

ואי משום כחזה התנופה וכשוק הימין כי איתקש תם הוא דאיתקש: י"ג באכילה ור קיימין: י"ד כדאמרן דאוכל בקדשים: י"ה כחזה

ורק: ט"ז חיבת כרת ה"ס"ד: ט"ח רחמנא טמאי מתים ותו: י"ז היכי דבתס און: י"ח דאפילו לאחר: י"ט חטאות המתנות: כ' המוקדשין

לאחר שחיטה ה"ס"ד: ל' דלא לפנים פסול: ל"ג היקישא דכחטאת כאשם: ס' כוגיא דתתס: ס"ג כ"ש בגריינן: ס"ד אית הוא ועשאו:

ס"ה קרי. ודלא מוכיר הכא אלא נרות משום רבותא דבי' נקטיה דאפי' שרי ביה. ת"ריח: ס"ז חטאות לא גרסי' דתנן: ס"ח מום ובמשנה שלשם תנן בענין אחר והכי תנן התם המפריש חטאתו וחריו היא בעלת מום וביאי בתורתהו אחרת ראבי"ש אומר אם קרבה

השניה עד שלא: ט"ח שהפריש הבעלת מום: ט' קדושת פה עצמה: י"א קדושה של בעלת מום כיון: י"ג אסורה בכל:

כל פסולי המוקדשין פרק חמישי בכורות ל"ג.

ובית ה"ט ה"ט תם בו'. אף על גב דהאי קרא מיירי נמי

בבעל מוס צין לרצ צין לרבי רצ דלעיל צריש עד כמה

(דף כח). וצין לרבי ישמעאל צין לרבי עקיבא דפ' איזהו מקומן צסופו

(וצמים דף ק' יז).

(שס דף ל"ז). או מבשרס דמשמע

אחד תס ואחד בעל מוס או מיהיה

(ט' ול) דדריש לימד על הצבור בעל

מוס שנותנו לכהן מ"מ אחי קל וחומר

ומפיק מהיקשא ונאכל לזרים מאחר

דממוקמא היקשא^י ל' כחזה התנופה

בתם וצבי האי גוגא אשכחן צפ"ק

דוצמים (דף י'): גצי אשס שנכנס דמו

י"אס' פסול לא מליט אמרת קל וחומר

מעולה י"ז אף על גב דרצנן אית להו

היקשא י"ז דחטאת כאשס למלתא

אחריתי דממוכח סוגיא י"ג התס וצפ"ק

דקדושין (דף י"ד). * אחי קל וחומר

ומפקא מקי"ו דכבשים ועוים שזס

היצס גצי וכל היכא דכתיב (חוקה)

(יעיזבזא) לא דרשינן ק"ו וצשמעתינן

דמלות עשה שהזמן גרמא^ט גצי טפלים

חיצינן נשים לא כל שכן והא דלקמן

דריש פ' ט' (דף נ"ג): דדרשינן מהיקשא

דעשר תעשר מקיש צמה למעשר דגן

מה מעשר דגן מן חדש על היסן לא

ומפקא מקי"ו דכבשים ועוים שזס

כלאים זה צה מתעשרים מזה על זה

חדש וישן כו' התס לא מיתמוקמא היקשא

אי אחית למידן ק"ו ואע"ג דלרבי יוסי

צ"י יהודה צריבי היקשא לנדאמר

צההוא פירקא^ז דמה מעשר ניתל צזומד

וצמשצנה וכו' וצריכא נמי לכדדרשי

וצמים סבוק פ' צ' צית שמאי (דף מה).

צ"ז קדשי עזדי כוכבים אין חיצינן

ק"מ עיקר אחיא היקס לשנה שנה

והא דככל הנצטר (חולין דף קטז). איכא

מ"ד צצטר בחלצ אסור באכילה ומותר

צהנאה מגזירה שזס דקדש קדש ואיכא

למאן דאסרי^י אף צהנאה מק"ו לא

קשיא מידי אהיכא דקדושין (דף ק"ו)

(ט' דפרשנין צקדושין: **חד צברדי** דלא

יצחק ור' אושעיא. פ"י קבאטרס דלא

אחפרס ורבינו חננאל מפרס דהיינו

היכא דפ"צ דמכות (דף כג). המרציע

שור פסולי המוקדשין והמהגיג שור

פסולי המוקדשין לוקה גוף אחד (ב)

י"ז הן ועשאן הכמוז שני גופין פירוש

שהשור צפני עזמו נחשב לצבי ופאל

דהיינו שני מינין ולא כמו שרגילין לאכל

שס שקלת הוא כקדשים וקלת הוא

כחולין אלא מצבי ואיל נפקא דקראמר

הכא^ט: **אין מאבייין אותו צנדות**.

לא קאמרי ב"ש אלא בבכור דקדושתו מרחם

אבל פסולי המוקדשין דאין קדושתו מרחם לא

ולוקמה

חטאות י"ז בו'. צריימא צתמורה צפ' ולד חטאת (דף כד). ומיירי

כשהפריש שמי חטאות לאחריות והרי עתה אחת התמימה ואחת י"ז בעלת

מוס י"ז שצמשנה [קרבנה שניה ע"ן] שלא נשחטה ראשונה תמות שבלת

כפרו בעליה ויש לתמוה דבצריימא אסרי רצנן בעלת מוס כשנשחטה</

עין משפט
גַר מוצה

בזו א מיי פיל מהל' אסורי מונח ה' י:

יז ב מיי פיי' מהל' אסורי הלכה י' סגמ עני' רח' טושע' ייד סי' שג' סעף ו': יח ג מיי פיי' מהל' מומות ה' ג:

יב ד מיי פיי' מהל' מעשה הקרבנות ה' ד [טו]:

כ ה מיי פטו"ו מהל' אסורי ציפה ה' י טושע' ארע'

קמנ' ה סעף א': כא ו מיי פיל' מהל' אסורי מונח ה' ח:

לעוי רש"י

^[א]‏אפינדר' (א'פונדר'א).

^[ב]‏מחלה בהמות.

שיטה מקובצת

אן באיטלי' ען ווהטשן באיטלי' ווערקלין: אן רי'ם רבנן האב נמי כיון דאיבא ורוחא להקיש לישור לית רבנן: אן בעור פוגם בבשר: אן לו את הדם: אן אומרים יקין אף: אן חיוב בר אבא לבדיה: אן היתה מונחא עביד בדיים אבל התם דגרמא בעלמא אבא רבי הוושע: אן התם כ"ז דאי שביק לא פסדא כ"ר"א: אן קאמר רבי יהושע התם דגרמא בעלמא אבא רבי האב רבא עביד בדיים כ"ר"א: אן ס"ל דקא בעיד בדיים רבי יהודה האב רבא עביד בדיים אבל התם דגרמא בעלמא הוא כ"ר יהושע: אן פליגי ור'התם בקראי פליגי: אן ועברה ס"א אסור למשא בו: אן מומא: אן תיבש ורכיון דוינבנן נתקח: אן דכיון דרשית להרגיל וימכור העור: אן פוגם בבשר: אן מתוך הבשר: אן העור חסיד: אן בקדשים שמכין העור לגרוץ: אן יגדל מתן עדרים: אן עושין בו מום: אן עושה בו מום: אן הוא הטילו עד כ"י אחר וישחוט חסיד ומחד: יקין איצ"פ שהוא עושה בו מום: אן אבר יקין ולא: אן הגלוי ואינו: אן יקלקלו והטילו לו מום: אן מום דקאמר דקא: אן שלא ימך כ"י אליעזר: אן ען שנתה לולת: אן דמוטב שיגרום לה טומאה שביניהם במקום התורפה וזהו: אן בכל עשייה היתה להם יצאת לומר כך מה אפייה: אן לא יקח בו: אן בו במבוא נדקק במאי פליגי עיין בתוס' א"ל ע"א א"ל אלימא ר"ש: אן כביס בסוף: אן ידבאה ליה לאבשתי: אן נמי היה מום: אן מום ודבא הוה: אן דעביד כוכבים וכלמא חסיד חוי ולא לדמי חוי אלא: אן רבא למקדישי בזמן:

רבינו גרשום

בפסולי המוקדשין: דאילמי למתפס פדיונ' דבני פדריה מורה אבא בכור אין קודשתו מותרה כיצ' שהוא חופס פדיונו הי"ג (שכחיה) כשבורגילי' בפסולי המוקדשים דאירא ורווחא להקדש שנתערב נמכר ביוקף לצורך מפה לישירי ליה: ל"א לא חוי רווחא להקדש דמה שמטביח בעור פוגם בבשר שמתחבו ומנוולו כעובד עבודה בקדשים א' מפה: גוריה א' שרית להרגיל. שמו אין שם נפחים מי ששורכין לתן והוא משהן בחיים עד שידומם והוא מגדל מהן עדרים עדרים קודם שיבאו תפוחים ואח"י בהו ליהי תקלה לגיזה ועבודה: אפי' מת אין מקיזין לו את הדם. שרית ליה במקום שאין במוקם בר מום. שרית לקי' אפי' במוקם שעושה מום: אם עושה בו מום הרי זה לא שחטש עליו. דקנסין ליה:

לג:

בכור שאחוז דם בו.^[פ] ט מוקף צמאי פליגי: **לֶהֱבִיא** נוהק אחר בורת. פי' צקונטרס דלס כרת האחד את הצליים ועדיין הם צכים וצא חצירו ונתקן מן הכיס והשליכן שניהם חייבים וקשיא לרבי דלקטן צפרק על אלו מומין (דף לט:.) משמע דנתוק וכרות איתנהו לצליים א' לצן צסוק גמרלא דחוטין היתוליות שנפגמו דקאמר נתוק וכרות לנא הוי מומין דהא איתנהו וצהיאי שמעתא פי' רש"י נתוק ציד לגמרי אלנא שעדיין תלוין צכים כרות צסקין ועדיין תלוין צכים ומעוררין קלת דכרות הוי צזיר מנתוק דלאמר צפירקין דלעיל להציא נתוק אחר כורת עכ"ל:

בעל מום מעיקרו פשיטא דיקלא בעלמא הוא. מימנה לימלא דלצבור אילטריך שי' צו קדושת הגוף ואין לו פדיון וי"ל דניחא לנא לאשכוחי דאילטריך לכל הקדשים דהכי נמי א' מנאי למימר דאילטריך לומן הזה לנא עבר משום מטיל מום אפי' צתס' דע"ז (דף יג:.) א' ולא לדמיה חוי אלנא משכח שפיר דאילטריך אפי' דפריטי' דצומן הזה גרע ממתיל מום צבעל צומן לנא צומן הזה גרע דקאמר צפ"ק דע"ז (דף יג:.) א' ולא לדמיה חוי אלנא משכח שפיר דאילטריך אפי' צומן צית המקדש ומייה אף על גב דפריטי' דצומן הזה גרע ממתיל מום צבעל מום א' לנא לתמוע א' דפסקין לקמן הלכה כר"ש דצרייתא דשרי להטיל מום צבעל מום והתס צמס' ע"ז (גו"ט) אסר רבא לנא לקדשים צומן הזה נלשר פרקומיה משום דנראה כמתיל מום צקדשים דאע"ג דמתיל מום צבעל מום שרי מדלווייתא מ"מ אלנא משום הקזה':

אחד

היתה א' במקום התורפה יניחנה במקום המוצנע אם היתה מגולה יכסנה רבי יהושע אומר אם היתה מונחת במקום המוצנע יניחנה במקום התורפה אם היתה מכוסה יגלנה רבן גמליאל אומר ילא יחדש בה דבר ר"מ כרבי אליעזר ורבנן כרבי יהושע ור' יהודה כרבן גמליאל ממאי דלמא עד כאן לא קאמר ר"מ א' התם דקא עביד בידים אבל הכא דגרמא כרבי יהושע סבירא ליה ועד כאן לא קאמר רבי אליעזר התם אלא א' שמוא יבא אליהו ויטהרנה אבל הכא דאי שביק ליה מיית כרבנן סבירא ליה ועד כאן לא קאמרי רבנן הכא דאי שביק ליה מיית אבל התם א' שמוא יבא אליהו ויטהרנה כר' אליעזר סבירא להו ועד כאן לא קאמר א' ר' יהודה הכא דקא עביד בידים אבל התם דגרמא כרבי יהושע ס"ל וע"כ לא קאמר רבן גמליאל התם דשמוא יבא אליהו ויטהרנה אבל הכא דאי שביק ליה מיית כרבנן ס"ל ועוד הכא בקראי פליגי א' והכא בקראי פליגי א' דאמר ר' חייא בר אבא א"ר יוחנן הכל מודים דבמחמין אחר מחמין שהוא חייב דכתיב ו'לא תאפה חמץ ו'לא תעשה' א' בבמסרם אחר מסרם שהוא חייב דכתיב ו'ומעוך וכתות ונתוק וכרות אם על כורת חייב על גותק לא כל שכן אלא להביא נותק אחר כורת שהוא חייב לא נחלקו אלא במטיל מום בבעל מום דר"מ סבר כל מום לא יהיה בו ורבנן יסברי א' תמים יהיה לרצון ורבי מאיר האי תמים יהיה לרצון מאי עביד ליה מיבעי ליה למעוטי בעל מום מעיקרו בעל מום פדיונן סד"א הואיל ואסירי בגיזה ועבודה א' במומין נמי ליתסרו קמ"ל ורבנן נמי הכתיב כל מום לא יהיה בו לגרמא הוא דאתי א' דתניא מום לא יהיה בו אין לי אלא

כל פסולי המוקדשין פרק חמישי בכורות

ו"א צר"ג.^[פ] דמחמיר צפסולי המוקדשין לאחר שחיטה מי לית ליה הא דתנן [א.ב]. נמכרין צבאילתו אלמנא לאו צבדושתייהו קיימי ומשום האי רווחא דהקדש א' דכיון דזימנין דטיפי' ופריק מעיקרלא דלאמנן שרי ליה מר ה"ג לשרי להרגיל משום רווחא דהקדש דכיון יח דימכור העור ציוקר טפי' ופריק מעיקרלא: ע"ז פגם צבצר. וליכא רווחא צבצר כולי האי שהרי מחמך ע"ז את הצצר ופושטת עס העור: **צמעצמא אמרי**. לעיל קאי. כלומר לעולם דברי הכל היא דלסור להרגיל דכיוין גדול הוא שגדלה כעובד עבודה צקדשים א' שמוכרין העור לצורך מפות כשהוא עדיין על הקדשים: **שמא יגדליש עדרים**. כלומר דברי הכל אסור להרגיל דאי שרית ליה אחי לשהייה מלשחוט עד שילמא צני אבין צדקש צקדשים ערות שלימים צזין כך וזין כך יגדל עדרים מפשרי להקדשין ואחי צהו ליהי תקלה לגיזה ועבודה: **בתנאי' שאחוז דס**. אפינדור': **אפי' מס**. אס לא יקיווהו: אין מקיזין לו אס הדם. ואפי' צמקוס שאין עושין א' מום דיכול לחזור ולהתפרסאות המכה והכי מפרש צפ"ק דפסחים [א.א]. מתוך שאלס צהול על ממונו אי שרית ליה צמקוס שאין עושה בו מום אמי למיעבד צמקוס שעושה בו מום: יקיו וצננד שלא יעשה מום.

שלא יחמוך ושלנא יפגוס את אונו ואת ניצ שפמי שאין עמיד לחזור ולהתפרסאות דצברי רבנן כ"ש אי לא שרית ליה צמקוס שאין עושה א' מום אחי למיעבד צמקוס מום: ולא יעשה עליו. צמוס הוי האולס ילא וטעויל על שיפול צו מום אחר א': יקיו אף עקם שעושה מום. דצצר ר"ש דצר שאין מתכוין מותר: **גב' והכ"א יקיו אף צמקוס** שעושה מום. אס צריך להקין מאותו אצב יא' ולא יניחנו שימות: **סורפה**. צמקוס יא' גילוי ואינו משומר: **רבי יהושע אומר נו**. מעכושו אינה ראויה לאכילה שנתא טמאה היא ולא לזילוף שמנא טמורה ואסור לאצלה הלכך יגלנה ומיטמא ותהא ראויה לזילוף: **ר"מ**. דאוסר לקלקלו יח וממיר לתקנו אס יכול לעשותו צלל מום יא' קאמר דיקיף שלא ימות כר"א דלסור לגרוס לה טומאה אלנא מנייעה שלא מיטמא: ורצנן. דשרו להטיל מום קודם שימות כדי שיראה לאכילה כדי יהושע דלמיר יגרוס לה טומאה כדי יח שיראה לזילוף ור' יהודה דלמיר אע"ג דמית ואזיל לאיצוד לא יקלקלנו ולא יתקננו כר"ג דלמיר לא יתקנהו ולא יקלקלנה: **דקצינדי צדיים**. שמתיל צו מום הלכך ימות מעצמו ולא יטיל צו מום: **דגרמא**. צבעלמא שמניחה צמקוס התפרסה וגורס לה טומאה: **כר' יהושע ס"ל** יח דממיר שיגרוס לה טומאה ותהא ראויה לזלף משיניחנה

ולא תהא ראויה לכלום: אלנא שמא יצא אליהו. ויאמר שלא נגעה צה טומאה: **הכל מודים**. רצנן נמי אע"ג דפליגי צצכור שאחוז דס דלא הוי' המקין דס מטיל' מום צבעל מום דאין כך צעל מום גדול הימנו שהרי ימות כולהו מודו צצמנחות שהצמחן אחר מחמך כגון אס לש האחד צצמיומן ואפאה אחר שניהם חייצין דכתיב (ויקרא ו') לא תאפה חמץ ולא תעשה חמץ (שס ג') ודרשין צצמנחות (דף נה:) אפייה צכלל יא' צל תעשה חמץ למה יאלת מה אפייה מיוחדת שהיא מעשה יחיד ומייצין עליה צצני עגמה אף כל מעשה יחיד: **אם על אחר מסרם**. צצהמת חולין נמי אס כרת האחד הצליים ועדיין סם צצים וצא חצירו ונתקן מן הכיס והשליכן שניהם חייצין: **אם על אחר מסרם**. דכתיב צצתריה [ויקרא צב] וצברלכס לא תעשו: **עד נוסף**. שנותקו ומשליכו לא כל שכן: **צצצל מום**. כגון האי צצכר שאחוז דס: **כל מום לא יהיה בו**. וקרי כולי' לא יא' יהיה בו שלא יטיל מום ומדרהו ליה למייצב מום וכמיצ כל מום לרבות אצילו בעל מום שלא יטיל צו מום אחר: **ורצנן צברי**. דרשין כולי' קלא [סס] תמים יהיה לרצון כל מוס לא יהיה צו דמשמע תמים הראוי לרצון אחרתי כך דכל מוס לא תטיל צו אצל צעל מום לא רצני

בו מום. היינו אנו ועל דלא הדר צזיל' (סו.) ובלבד שלא ישחט ע' אותו המום. עד שיהא צו מום מעצמו, דצכור אינו נאצל מתוך עד שיהא צו מום, והאי לא יפחט דלמנא אחי לאעיומי (סו ובש"ס.) ר"ש אומר אף נשחט ע' אותו המום. ר"ש לטעמיה דלמנא (צבת קנל.) דצר שאין מתכוין מומר, חס לא תסחין להטיל צו מום על מנח לשחטו עליו (תומח' סו.) ר' יהודה אומר אצילו מת. אס לא יקיו, אין מקיזין לו את הדם. צפ"ק דפסחים (א.) מפרש מתוך שאינו צהול על ממונו אי שרית ליה צמקוס שאין עושין צו מום אחי למיעבד צמקוס מום, ומקוס מוס קיל ל' יהודה כ' מאיר דאכ' (תומח' א.) שגורל בה ספק טומאה. טעלה, שארע, כגון צונכס אלס טמא לנש, ספק נעצ צה ספק לא נעצ (פסחים א.) במקום התורפה. הפקר (סו.) יניחנה במקום המוצנע. עדיין מוסיח על שמיחה, ועשתא מפרס [לקמן לז.] את צמשתת תרומתי' שמי' צצמנעס. אתה טהורה ואתה תלויה ואמר תזמנע עבד לה שמיין (פסחים סו.) יניחנה במקום התורפה. לומר אס רלה יכול לגרוס לה טומאה, דקסברי יא' אס לתמורת ותרומתי' כתיב (סו.) הכל מודים. אע"פ שמתקן צצכר שאחוז דס אי מקיזין או אין מקיזין. דחוי מטיל מום צצצל מום ואיכא למנן דצב' להקין ולעשות צו מום (שבת פ"א.) דאין כך גדול מזה שהרי ימות (תומח' א.) במחמין אחר מחמין. צצממות, כלומר כל המשיצין צצמיון, כגון עורך אחר הלש ואופה אחר עורך סוין חייצין (סו.) שכל צעמיהה על המה נאצרו צצמיון (שבת פ"א.) במסרם אחר מסרם. אצילו צצמית חולין, דלמיר (ויקרא כב.) וצאלכס לא תעשו, ואס ונא אחד ויכתי הצליים והקינון חייצין צצכס ונא אחד ונתקן לגמרי חיי' אס הוא (תומח' סו.) אם על כורת חייב.

בר מום. היינו אנו ועל דלא הדר צזיל' (סו.) ובלבד שלא ישחט ע' אותו המום. עד שיהא צו מום מעצמו, דצכור אינו נאצל מתוך עד שיהא צו מום, והאי לא יפחט דלמנא אחי לאעיומי (סו ובש"ס.) ר"ש אומר אף נשחט ע' אותו המום. ר"ש לטעמיה דלמנא (צבת קנל.) דצר שאין מתכוין מומר, חס לא תסחין להטיל צו מום על מנח לשחטו עליו (תומח' סו.) ר' יהודה אומר אצילו מת. אס לא יקיו, אין מקיזין לו את הדם. צפ"ק דפסחים (א.) מפרש מתוך שאינו צהול על ממונו אי שרית ליה צמקוס שאין עושין צו מום אחי למיעבד צמקוס מום, ומקוס מוס קיל ל' יהודה כ' מאיר דאכ' (תומח' א.) שגורל בה ספק טומאה. טעלה, שארע, כגון צונכס אלס טמא לנש, ספק נעצ צה ספק לא נעצ (פסחים א.) במקום התורפה. הפקר (סו.) יניחנה במקום המוצנע. עדיין מוסיח על שמיחה, ועשתא מפרס [לקמן לז.] את צמשתת תרומתי' שמי' צצמנעס. אתה טהורה ואתה תלויה ואמר תזמנע עבד לה שמיין (פסחים סו.) יניחנה במקום התורפה. לומר אס רלה יכול לגרוס לה טומאה, דקסברי יא' אס לתמורת ותרומתי' כתיב (סו.) הכל מודים. אע"פ שמתקן צצכר שאחוז דס אי מקיזין או אין מקיזין. דחוי מטיל מום צצצל מום ואיכא למנן דצב' להקין ולעשות צו מום (שבת פ"א.) דאין כך גדול מזה שהרי ימות (תומח' א.) במחמין אחר מחמין. צצממות, כלומר כל המשיצין צצמיון, כגון עורך אחר הלש ואופה אחר עורך סוין חייצין (סו.) שכל צעמיהה על המה נאצרו צצמיון (שבת פ"א.) במסרם אחר מסרם. אצילו צצמית חולין, דלמיר (ויקרא כב.) וצאלכס לא תעשו, ואס ונא אחד ויכתי הצליים והקינון חייצין צצכס ונא אחד ונתקן לגמרי חיי' אס הוא (תומח' סו.) אם על כורת חייב.

שאינו נתקן לגמרי אלנא חמוכן ומליין צצכס (שבת סו.) כל מום. כל ריבוי' הוא ומשמע דאצילו צצצל מוס לא ימן מוס אחר (תומח' סו.) תמים יהיה לרצון. תמים כתיב דקלא, ומשמע הי' אותו שמוא ממוס ומלא' להי'ם לרצון צצהואס מהרגיל כך דכל מוס לא יהיה צו אצל צבעל מום שרי (סו.) דיקלא בעלמא הוא. דלא קדוש ואחאי צאילטריך קרף למשירי להטיל צו מום (סו.) מום לא יהיה בו יקס' (ביצה ב.)

מסורת הש"ס

א' [עליל לנא ושיקן, ג] נע"ז מוח:
תמורה דד. א' פסחים יא,
א' מנחות ו,
[ומספתא פ"ג הי"ג]
א' מנחות כ,
פסחים טו. כ:
א' מנחות כ,
פסחים טו. כ:
א' שבת קי"א. מנחות ט:
נ"ש דלמנא על גכוין,
א' [תמך],
א' צילה כו:
[מנחות ט, ג] דקפי צ"ק,
א' קפי צ"ק,
א' ג"א אחר ע"פ רש"י ורש"י דאחי' ד"ה יקין אף ע"פ שהא' עושה צו מוס דצצר ר"ש כ"י צ"ק,
א' מס' פ"א: דס דהו,
א' [אלנא מקיל רש"י],
א' צ"ל לנא צ"ל צבדימא
א' [נ"ש]
א' ג"א צכיס גבי מקיזין כ"י צ"ק,
א' ל"מ דממיר למטיל מום צצמ'
א' וזמנו הרי צבד דלאמר צפ"ק דע"ז
א' דלא לגמרי אלנא כ"י צ"ק,
א' [נ"י] העצ מוס' מנחות ט:
ד"ה אלנא,

תורה אור השלם

- את האפה חמץ חולקם נתתי אלה מופשי קדש קדשים הוא בפתחת וזבאש: ויקרא ו' י
- כל דמנחה אשר תקריבו לך לא תעשה חמץ כי כל שאר וכל דבש לא תקטירו ממנו אשה לך: ויקרא ב' יא
- ומתוך זבחות וזנות וזרות את תקריבו לך ובארצכם לא תעשו: ויקרא כב' כד
- ואיש כי יקריב זבח שלמים לך לפלא יגדו או לזבדך בבקר או בצאן וזמנים יהיה לרצון כל מום לא יקחה בו: ויקרא כב' כב

מוסף רש"י

אבל בכור דלא אלים בו. צכור אן לו פדיון אלנא הוא צקדושתו להקריב דמו וחלנו ואימורין כיון צכור, דמצינ' (במדבר יח) לא תפדה, ולא פדלו אפוי מוסף פדיוט קדושתו (תמורה כד.) כל פסולי המוקדשין. קדשים שנפל צכס מום. נמכרין באיטליה. צכוק צקלקתן הרבה וממכר ציוקף, ועשקילין בליטרא. דכרך שהצקין מוכיין צכר חולין (ע"פ מ"ד.) צכיון דאיבא ורווחא להקדש שרי לה. כיון דשרית ליה למכרו צבאילתו טפי ופריק ליה מיד הפקד ציוקף, הואיל ורופו למכור יפה, גבי הנגלה נמי צשמירי ליה להרגיל דכיון דיעד צצמנת פדיון פסולי המוקדשין דסופו להרגיל ולמכור העור צצמית יקדים, טפי ופריק ליה מיד הקדש (תמורה כד.) מה שמשיחיה בעור פוגם בבשר. מה שעשמכר צצמי טעור פוגם צצמי הצצר ואין כחן ריחו, לפי צצמירל' לחמוך העור וחמוך הצצר וצבו אינה יפה למכר (סו.) כעובד עבודה בקדשים. אשעושה מפות על הצמנה עבודה מוצר, ועבודה ממש ודאי לא היו לצן עבודה לאחר מוטה, אכל נראה כעבודה (סו.) שמוא יגדיל מתוך. פספולי המוקדשין, עדרים עדרים. דאי שרית ליה להרגיל משה לא ולא שחט עד שזימנו א' למסיר ואח' לגדל עדרים ואחי לדי מקלת גיזה ועבודה. ופסולי המוקדשין אסורין בגיזה ועבודה אצילו לאחר פדיון (סו.) בכור שאחוז דם. צכור אסור להטיל צו מום ואצילו לגרוס, דצמנא (צ"ל א' מוס לא יהיה צו, אן לו אלנא עלנא יטיל צו מום, מניין שלא יגרוס לו מ"ל כל מום א' א' אין מקיזין לו דם. אפיי' צמקוס שאינו עושה צו מום, דהיינו צכל מקוס שבו אס אינו חמוך ממנו עלס א' פוגם א' שפחו לו אונו, וכל דצר שאינו חמוך לדמיתו היו מום אדון לא היו מוס, וקא גזר ר' יהודה אנו מקוס שעושה צו מום (פסחים א.) במקום שאין עושים בו מום. היינו כל הגוף דלצר צציל' (תומח' א.) במקום שעושין

אבל בכור דלא אלים בו. צכור אן לו פדיון אלנא הוא צקדושתו להקריב דמו וחלנו ואימורין כיון צכור, דמצינ' (במדבר יח) לא תפדה, ולא פדלו אפוי מוסף פדיוט קדושתו (תמורה כד.) כל פסולי המוקדשין. קדשים שנפל צכס מום. נמכרין באיטליה. צכוק צקלקתן הרבה וממכר ציוקף, ועשקילין בליטרא. דכרך שהצקין מוכיין צכר חולין (ע"פ מ"ד.) צכיון דאיבא ורווחא להקדש שרי לה. כיון דשרית ליה למכרו צבאילתו טפי ופריק ליה מיד הפקד ציוקף, הואיל ורופו למכור יפה, גבי הנגלה נמי צשמירי ליה להרגיל דכיון דיעד צצמנת פדיון פסולי המוקדשין דסופו להרגיל ולמכור העור צצמית יקדים, טפי ופריק ליה מיד הקדש (תמורה כד.) מה שמשיחיה בעור פוגם בבשר. מה שעשמכר צצמי טעור פוגם צצמי הצצר ואין כחן ריחו, לפי צצמירל' לחמוך העור וחמוך הצצר וצבו אינה יפה למכר (סו.) כעובד עבודה בקדשים. אשעושה מפות על הצמנה עבודה מוצר, ועבודה ממש ודאי לא היו לצן עבודה לאחר מוטה, אכל נראה כעבודה (סו.) שמוא יגדיל מתוך. פספולי המוקדשין, עדרים עדרים. דאי שרית ליה להרגיל משה לא ולא שחט עד שזימנו א' למסיר ואח' לגדל עדרים ואחי לדי מקלת גיזה ועבודה. ופסולי המוקדשין אסורין בגיזה ועבודה אצילו לאחר פדיון (סו.) בכור שאחוז דם. צכור אסור להטיל צו מום ואצילו לגרוס, דצמנא (צ"ל א' מוס לא יהיה צו, אן לו אלנא עלנא יטיל צו מום, מניין שלא יגרוס לו מ"ל כל מום א' א' אין מקיזין לו דם. אפיי' צמקוס שאינו עושה צו מום, דהיינו צכל מקוס שבו אס אינו חמוך ממנו עלס א' פוגם א' שפחו לו אונו, וכל דצר שאינו חמוך לדמיתו היו מום אדון לא היו מוס, וקא גזר ר' יהודה אנו מקוס שעושה צו מום (פסחים א.) במקום שאין עושים בו מום. היינו כל הגוף דלצר צציל' (תומח' א.) במקום שעושין

אבל בכור דלא אלים בו. צכור אן לו פדיון אלנא הוא צקדושתו להקריב דמו וחלנו ואימורין כיון צכור, דמצינ' (במדבר יח) לא תפדה, ולא פדלו אפוי מוסף פדיוט קדושתו (תמורה כד.) כל פסולי המוקדשין. קדשים שנפל צכס מום. נמכרין באיטליה. צכוק צקלקתן הרבה וממכר ציוקף, ועשקילין בליטרא. דכרך שהצקין מוכיין צכר חולין (ע"פ מ"ד.) צכיון דאיבא ורווחא להקדש שרי לה. כיון דשרית ליה למכרו צבאילתו טפי ופריק ליה מיד הפקד ציוקף, הואיל ורופו למכור יפה, גבי הנגלה נמי צשמירי ליה להרגיל דכיון דיעד צצמנת פדיון פסולי המוקדשין דסופו להרגיל ולמכור העור צצמית יקדים, טפי ופריק ליה מיד הקדש (תמורה כד.) מה שמשיחיה בעור פוגם בבשר. מה שעשמכר צצמי טעור פוגם צצמי הצצר ואין כחן ריחו, לפי צצמירל' לחמוך העור וחמוך הצצר וצבו אינה יפה למכר (סו.) כעובד עבודה בקדשים. אשעושה מפות על הצמנה עבודה מוצר, ועבודה ממש ודאי לא היו לצן עבודה לאחר מוטה, אכל נראה כעבודה (סו.) שמוא יגדיל מתוך. פספולי המוקדשין, עדרים עדרים. דאי שרית ליה להרגיל משה לא ולא שחט עד שזימנו א' למסיר ואח' לגדל עדרים ואחי לדי מקלת גיזה ועבודה. ופסולי המוקדשין אסורין בגיזה ועבודה אצילו לאחר פדיון (סו.) בכור שאחוז דם. צכור אסור להטיל צו מום ואצילו לגרוס, דצמנא (צ"ל א' מוס לא יהיה צו, אן לו אלנא עלנא יטיל צו מום, מניין שלא יגרוס לו מ"ל כל מום א' א' אין מקיזין לו דם. אפיי' צמקוס שאינו עושה צו מום, דהיינו צכל מקוס שבו אס אינו חמוך ממנו עלס א' פוגם א' שפחו לו אונו, וכל דצר שאינו חמוך לדמיתו היו מום אדון לא היו מוס, וקא גזר ר' יהודה אנו מקוס שעושה צו מום (פסחים א.) במקום שאין עושים בו מום. היינו כל הגוף דלצר צציל' (תומח' א.) במקום שעושין

מסורת הש"ס

א) זכות ער. פ"ד שנת טה.
ב) זכות ער. פ"ד שנת טה.
ג) זכות קוף: (לעיל טו.).
ד) נעטם פ"ז מ"ח: (ט).
ה) נמשלן ש"ך ער לך לנ: (ו).
ו) זכות פ"א: (ז).
ז) זכות פ"ב: (ח).
ח) זכות פ"ג: (ט).
ט) זכות פ"ד: (י).
י) זכות פ"ה: (יא).
יא) זכות פ"ו: (יב).
יב) זכות פ"ז: (יג).
יג) זכות פ"ח: (יד).
יד) זכות פ"ט: (טו).
טו) זכות פ"י: (טז).
טז) זכות פ"יא: (יז).
יז) זכות פ"יב: (יח).
יח) זכות פ"יג: (יט).
יט) זכות פ"יד: (כ).

הגהות הב"ח

א) הנה"ד ז"ה וזמניו וכו' ולר"ב כד יתח' דלמ' אפילו לר' יוסי כ"ר יהודה מפת הלשונות וכו' למנן לה אב"ל: (ג) בא"ר הוה לן למקוי צנינא בסגור"ל דשאני חבדו דלמ"ל למיטעי המסורת כ"ל: (ג) בא"ר הספי טעה ודילג ר"א וגם וכו' הדך קושא א"למ"ל דר"א היא דשמותי וכו' דהתם קיימי חומשי:

גליון הש"ס

גמ' ער השהא לא אישפיקין שובאי. עיין שנת דף קוד פ"ג טוס' ד"ה פ"ז:

מוסף רש"י

אלא שלא יתן בו מום כו'. י"ז תבז מוס' ולא תבז כל, לא היה לו לאסור גרמא אלא נתינת מוס ממנ'. אבל עשוי אמר מוס לאסור נתינת מוס ממנ'. ואמר כל מוס לאסור גרמא (ביצה ב).
בבבדו בה. לעם נכרי, דהיינו לשפחות, לא ימשול הכה מאחר שפיגש טלימו דלון עליה לם כד יגדו אם נישא בש זמרה אבל אכ"ז אכ"ז (קדושין יח). יש אם ומקלח, צבגדו קיינא כיון ונתפשחו צבגדו (ט). כיון שבגד בה כו'. יש אם למסות. צבגדו מתי ולא צביגדו, און הכנה מיקל בלא זייד, וקוסה שמחה הנית' מתקום וזי' כששמחמ'. אבל לפי מה שכתבה היה לו לקות סתף קתח צבגדו לטון צנינה, כמו קתח קורא בשמעו את דברי הלה (ט).

רבינו גרשום

אמר מום בדברים אחרים כל מום שלא יגרום ור"י סבר תרומתי חריב כלומר תרומה טהורה כביא שימור ולא תהיה: דר' אליעזר סבר יש אם למקור. כדקרינן לה תרומות: ורמינהו בבבדו בה. (ט) כיון ששרי טליחו עליה לישום יעור שוב אמר רשאי למוכרה אלא דאילו אחר מסורת דפשטיה דקרא היו לשרי בגייה לומר טון שבגד בה שמכרה פעם אחת שוב אינו רשאי למכרה: ודר' אליעזר דריש בהר מסורת לשון בגד טליה דאי כפשטיה מיטתיה למיגר בבגדו בה מרכיבי בבבדו היינו בגד והא מילתא כקרא לההיא דגמירין במסתא קדושה דהתם קתובא מציא קא מפליגי ר' אליעזר סבר יש אם למקרא ס"א משימה דר' יצחק האור ז"ל כיון שבגד בה שוב אין לאביה רשות בה דברי ר' אליעזר אלא קסבי יש אם למסרת למאי דכתיב בבבדו ולא כדקרינן בבבדו. וקשיא נמי להאי דקדושין דהתם אמר ר' אליעזר כיכין שפירש טליחו וקאמר יש מעון. דבריייתא דאמר אף נישוט על אותו המום. טעמא דרבן גמליאל דאמר לא יחדש בה דבר היינו כו' אליעזר שם. יבא אליהו ויחזרו: הצורם. ההום מכתבין היה זה לא ישוחט עולמית דקניסין ליה: וחכ"א. לא ישוחט על זה אבל כשגולד בו מום אחר

^[1] גירסת רמב"ם טורחמ' מוסקפת דג"ה א"למ"מ

כל פסולי המוקדשין

ורבי יהודה סבר כר"מ ומיהו גזר מקום שאין עושין צו מוס אטו מקום שעושין צו מוס:
י מעיקרו. קודם שהקדישה היה צו מוס:
י **צוממו** **נמי** ל**יסרו**. להטיל צו מוס:
י **עבדי** לה **שימור**. דכתיב משמרת:
י **כיון** **ספירש** **טלימו** **עליה**. שיעדה דלון לאמה העזריה ונשאה ופירש

כנפיו עליה שזב אין האז רשאי למוכרה אפי' גירשה דלון דאין אדם מוכר בתו לשפחות אחר אישות וקיימא לן צפ"ק דקדושין (דף יח:).
דר"א סבר יש אם למסורת צבגדו זה כתיב בלא יו"ד וזהו לשון צבידה כשאר מיצות הכתובות בלא יו"ד שאתה קוראן סתף קמן (ט) כמו (בבבשית טז) כשמעו י:
כיון **שבגד** **בה**. א"זיה שמכרה לשפחות שזב אינו רשאי למוכרה דאין אדם מוכר את בתו לשפחות אחר שפחות אבל לאחר אישות מצי' לזבונה ואמר' התם דר"ע סבר יש אם למקרא צבגדו קיינא. ויש שמשבזין השמועה במס' קדושין וגורסין ר"א סבר יש אם למקרא ור"ע סבר יש אם למסורת וטעות הוא צידס דל"כ מאי מקשי הבל צבכרות: ר"ש. דלומר במתני' יקחו א"ע"פ (ש"ש צו) **י** מוס ולא קלאמר דישחט עליו: הלה כר' יהודה. במס' שנת (דף כג). דלומר דבר שאין מתכוין אסור: הלה כר"ש. ולמה ליה טו' תו לאשמועי' הבל: בלא גברי. בלא רב חיאל ורב חנן: דצרייתא. דלומר אף ישחט על אותו המוס כיון דלא היה דעמו להטיל צו מוס כדי להמירו אלא כדי

שלא ימות לא קניסין ליה: **מתני'** **האורס**. הפוגם אפקרנר"י בלע"ו. וצכהן קח מיירי: **גמ'** ומי קנים ר"א לעולם. שלעולם לא יהא מותר: ונקלסא

זה לא ישחוט עולמית דברי רבי אליעזר וחכמים אומרים **י** גולד בו מום אחר ישחוט עליו: **גמ'** ומי קנים רבי אליעזר לעולם ורמיניהו **י** מוי שהיתה לו בהרת ונקבצה

צאמלע י"א של פעולה ועוד צהיהא שמעתינן דקדושין צסמןך תכוב צכל הספריס ישנים ולר"י צר יתח' דלמר **א** מעות הראשונות לקדושין נתנו צמתי מוקיס לה כר"ע דלמר לשפחות אחר שפחות הוא דלא מצי' לצבגד לשפחות אחר אישות מצי' מוצין ליה ולפי' הקונטרס לר"י להגיה ר"א ונראה לר"ת דגרסינן כיון שפירש טלימו כו' דברי ר"א ר' עקיבא אומר כיון שצבגד י"א והשמה הו' לשון צבידה דא"י לשון צבגד וטלית וטלית מלשון צבידה מדכתיב צבגדו בלא יו"ד ולכן אומר י"א הצרייתא תרי זימני צבגדו י"א כיון שפירש טלימו כו' היה לך לכמוצ צביגדו צזי"ד דלא לימי למיטעי וכתיב צבגדו בלא יו"ד לומר כיון שפירש כו' וצמכילמא שגורס שפירש טלימו דברי ר"ע הסופר **א** חסר' ודילג ר"א וגם כל מילתיה דר"ע וצבר"י צר יתח' גרסינן מוקי לה כר"ע כמו שכתוב צכל הספריס ישנים וקלט קשיא הא דפרין התם צבדושין אלא דקדשה א"זיה מי מצי' מוצין לה והא אין אדם מוכר בתו לשפחות אחר אישות י"א **ב** כדן קושיא אליציה דר"א דשמותי הוא וי"ל דפשיטא לן שכן הלה משום דרבנן

דר"ש ור"ש גופיה דהתם דקיימי כותמיה ואמרי אצל לא לשפחות אחר אישות: **א** **א"ר** **יבא** ר"ש דמתני' עד השתא **א** אשמענין שמואל דבר שאין מתברוין מותר. דימתה אטו מי שרי ר"ש משום דאין מתכוין אפי' במקום שא"י שלא יעשה מוס נמי שרי י"א דעושה מוס צמתכוין כדאמר לעיל דצברא' פליגי ושרי משום דכתיב (ויקרא כג) תמיס יהיה לרעון אצל מטיל י"א צבעל מוס שרי וצפ' כל המנמות צבאות מלה (מנמות טו). מפני' נמי טעמייהו מקראי ולפי' הקו'י' דלעיל צפרק הלוקח צבהמה (דף כה). גצי שמי שערות של פרה שעיקרן מאדים וראשן משחיר י"א וקאמר ר' יוסי צן המשולס גוזז צבמספריס ואינו חושש ופי' צקונטי' דחשיב אין מתכוין משום דאין מתכוין לגיזה אלא לתקן את הפרה ניתח' נמי הכא דאין מתכוין **ט** משום הטלת מוס אלא משום רפואה ולהכי פריך אמאי אליטריך ליה לשמואל לפסוק כר"ש דאפי' הוא אסר מטיל מוס צבעל מוס הוי שרי הכא משום דאין אלא לרפואה ושמואל אית ליה דבר שאין מתכוין מותר ומיהו א"י לקיים פ"י הקו'י' כדפרישית לעיל צפ' הלוקח צבהמה **ב** צו). ונראה לפרש הכא דצמתרי פליגי דצבריייתא פליגי צמטיל מוס צבעל מוס שאחו' דס צביתר וא"י לו להתרפאות בלא הקזה שלא ימות כדאמר לעיל דאי צביק ליה מייית דאז חשיב מוס ואפי' לא מייית נמי כיון שלעולם לא יא' מאחוות דס אס לא י"א קיינו צמקוס שעושה מוס חשיב כבעל מוס והשתא ר"מ אסר צמקוס שעושה מוס דקסבר י"א כו' לא יהיה צו אפי' צבעל מוס וחכמים שרו מוס וצמכום את אסור ויהיה דלא דלמ מייית דלא חשיב צעל מוס ישחט על אותו מוס דגזר אטו היכא דלא מייית מוס דחשיב כתם אז אטו היכא דיכול להתרפאות צהקזה צמקוס שאין י"א אמה עושה מוס ור"ש שרי אף לשחוט דלא גזר ור' יהודה אסר אף צמקוס שאין עושה מוס כדמפרש צפ"ק דפסחים (דף יא:). דמתוך שאדם צבול על מונו אי שרית צמקוס שאין עושה מוס אחי למיעצד צמקוס שעושה מוס וצמתניתין היא פלוגתא אחרת י"א דר' יהודה קלאמר צבור שאחו' דס אפי' מת אין מקיזין צשום ענין כדפרישית וחכ"א יקח פ"י צין מת צין לא מת זבולד שלא יעשה צו מוס כלומר שזיהר צהקזמו שלא יוכל לצב ליהי מוס כשיקיז צמןך לאזון או לגיז שפתיס או לחוטס דקסבר דבר שאין מתכוין אסור ויהיה דלא דלמ מייית דלא חשיב צעל מוס אסור ר"ש אומר יקח י"א אע"פ שהוא עושה מוס שהוא יכול לצב ליהי עשיית מוס דדבר שאין מתכוין מותר ולשון המשנה משמע ליה כמו להתרפאות בלא עושיית מוס א"כ לשחוט עיליה וי"ל דמדרבנן אסור דלמי לאיחלופי צתם א"ג חשיב כמו י"א [מוס] עובר שם לו רפואה: **ובי' קנים** ר"א **ע**עושי ורמיניהו מי שהיתה לו. י"א כוה שמעתתא מוכחא דלו'ס און של צבור י"א קנסא הוא וצקמןך נמי וצאמר צבחי מומא קנסוה רבנן י"א ואפי' לרצ' דלמר צפ"ק דתמורה (דף ד:). מילתא דלמר רחמנא לא תעביד אי עביד לא מהני מכל מקום הכא שרי האי צבור מדלאורייתא **ט** דהאי יש צו מוס והאי גצרל טהור דהא אין צו נגע כלל וא"ת דבספרי צפרשה ראה אכני תניח **ט** רבי אליעזר אומר כו' המטיל מוס צצבור ואוכלו עובר שנאמר לא תאכל כל תועבה אלמא דמדאורייתא אסור **ט** (וי"א) דצנסמןך י"א אשכחן ליה קנסא לרבנן

^[1] דהיי" כו' מתיבת והיכא עד תיבת ר"ש נושם על כל חיבה קו' למעלה להורות לי כפי"ד דאוי למתקן:
[2] יקחו אפילו במקום שהוא עושה בו מום כלומר שהוא יכול:
[3] לן כמו מום עובר כיון שיש:
[4] לן לו כו' כוליה שמעתא:
[5] לת כבור וקובין בהרת קנסא:
[6] לת כגון בהאי קציצה קנסוה רבנן:
[7] ט' תניא לא תאכל כל תועבה ר"א אומר טנין לצורס אזן כבור ואכלו ממנו עובר בלא תעשה חיל' לא תאכל כל תועבה אלמא דמדאורייתא:
[8] לת בלכמןך מחשבינן ליה:

פרק חמישי בכורות

לד.

י **אחד** **מום** **ואחד** **ב** **מום**. ואפי' הני נתאי דלא דרשי כל צפרק אלו עוצרין (פסחים מג:). אפשר דהכא דרשי **י** שיש י"א ענין כדפי' התם: **אחת** תרומה טהורה ואחת תרומה תלויה. וא"ת דצפ' צמה מדליקין (שבת כה. והט) אמרי' י"א ואחת טמאה ואמר רחמנא שלך מהא להסקה תחת צבשליך והיכי נפקי מקרא שלש תרומות טהורה וטמאה ותלויה וי"ל משום דכתיב נתתי און משמרת תרומתי דקאי תרומתי און ואמשמרת לך שייך אטמאה לרצויה להיתר הנאה י"א ומשמרת שייך צתלויה י"א דצעי' שימור: ורבי' יהושע תרומתי כתיב. וא"ת לר' יהושע כיון דלא איירי קרא צבשי תרומות מנליה דטמאה שרי' דהנאה וי"ל דנפק משאר דרשות דהתם צפרק צמה מדליקין (גי' טז) ממנו אי אמה מצעיר כו' אז מלו ולא לאורו מכלל דצמ אורו י"א הול: ורמינחהו בבגדו בה כו'. פ"י צקונטרס דגרס כיון

שפירש טלימו עליה שזב אינו רשאי למוכרה דברי ר"ע ר"א אומר כיון שצבגד בה כו' וצפ"ק דקדושין (דף יח:). הביא רש"י מן המכילתא דגרס דצברי ר"ע כיון שפירש טלימו י"א ודר' אליעזר ליתא התם וצבז צפריס ישנים גרסינן אפיכא כלן וצקדושין (גי' טז) וועוד דלגירסת הקונטרס מקדים דברי ר"ע לדברי ר"א שהיה רצו ועוד תכוב צבוז צפריס צבגדו זה צבגדו זה תרי זימני כיון שפירש טלימו ועוד היכי משמע ליה לר"א המסורת לשון צבידה משום דכתיב צבגדו בלא יו"ד י"א לא נכתבי' י"א צזי"א וצג"ג צבלא ויו"י יש אמה קורא סתף קמן כדפירש צקונטרס **ט** כשמעו כשמעס (ברבבשית לד) צאלמרס (אסרת ו) כעצרס (מלכים ב ג) ה"נ כי הו' לשון צגד וטליה **ט** אין רגילות לכמוצ יו"ד מעות הראשונות לקדושין כיון שפירש טלימו עליה ליה ולפי' הקונטרס לר"י להגיה ר"א ונראה לר"ת דגרסינן כיון שפירש טלימו כו' דברי ר"א ר' עקיבא אומר כיון שצבגד י"א והשמה הו' לשון צבידה דא"י לשון צבגד וטלית וטלית מלשון צבידה מדכתיב צבגדו בלא יו"ד ולכן אומר י"א הצרייתא תרי זימני צבגדו י"א כיון שפירש טלימו כו' היה לך לכמוצ צביגדו צזי"ד דלא לימי למיטעי וכתיב צבגדו בלא יו"ד לומר כיון שפירש כו' וצמכילמא שגורס שפירש טלימו דברי ר"ע הסופר **א** חסר' ודילג ר"א וגם כל מילתיה דר"ע וצבר"י צר יתח' גרסינן מוקי לה כר"ע כמו שכתוב צכל הספריס ישנים וקלט קשיא הא דפרין התם צבדושין אלא דקדשה א"זיה מי מצי' מוצין לה והא אין אדם מוכר בתו לשפחות אחר אישות י"א **ב** כדן קושיא אליציה דר"א דשמותי הוא וי"ל דפשיטא לן שכן הלה משום דרבנן דר"ש ור"ש גופיה דהתם דקיימי כותמיה ואמרי אצל לא לשפחות אחר אישות: **א** **א"ר** **יבא** ר"ש דמתני' עד השתא **א** אשמענין שמואל דבר שאין מתברוין מותר. דימתה אטו מי שרי ר"ש משום דאין מתכוין אפי' במקום שא"י שלא יעשה מוס נמי שרי י"א דעושה מוס צמתכוין כדאמר לעיל דצברא' פליגי ושרי משום דכתיב (ויקרא כג) תמיס יהיה לרעון אצל מטיל י"א צבעל מוס שרי וצפ' כל המנמות צבאות מלה (מנמות טו). מפני' נמי טעמייהו מקראי ולפי' הקו'י' דלעיל צפרק הלוקח צבהמה (דף כה). גצי שמי שערות של פרה שעיקרן מאדים וראשן משחיר י"א וקאמר ר' יוסי צן המשולס גוזז צבמספריס ואינו חושש ופי' צקונטי' דחשיב אין מתכוין משום דאין מתכוין לגיזה אלא לתקן את הפרה ניתח' נמי הכא דאין מתכוין **ט** משום הטלת מוס אלא משום רפואה ולהכי פריך אמאי אליטריך ליה לשמואל לפסוק כר"ש דאפי' הוא אסר מטיל מוס צבעל מוס הוי שרי הכא משום דאין אלא לרפואה ושמואל אית ליה דבר שאין מתכוין מותר ומיהו א"י לקיים פ"י הקו'י' כדפרישית לעיל צפ' הלוקח צבהמה **ב** צו). ונראה לפרש הכא דצמתרי פליגי דצבריייתא פליגי צמטיל מוס צבעל מוס שאחו' דס צביתר וא"י לו להתרפאות בלא הקזה שלא ימות כדאמר לעיל דאי צביק ליה מייית דאז חשיב מוס ואפי' לא מייית נמי כיון שלעולם לא יא' מאחוות דס אס לא י"א קיינו צמקוס שעושה מוס חשיב כבעל מוס והשתא ר"מ אסר צמקוס שעושה מוס דקסבר י"א כו' לא יהיה צו אפי' צבעל מוס וחכמים שרו מוס וצמכום את אסור ויהיה דלא דלמ מייית דלא חשיב צעל מוס ישחט על אותו מוס דגזר אטו היכא דלא מייית מוס דחשיב כתם אז אטו היכא דיכול להתרפאות צהקזה צמקוס שאין י"א אמה עושה מוס ור"ש שרי אף לשחוט דלא גזר ור' יהודה אסר אף צמקוס שאין עושה מוס כדמפרש צפ"ק דפסחים (דף יא:). דמתוך שאדם צבול על

עין משפט ונר מצוה

כב א מיי' פ"ב מבל' צבירות הל' ט ס סגנ' עשין רח' טושיע' י"ד סימן ש"ב סעפי' א:

בב ב מיי' פ"ב מבל' צבירות הלכה יד ופי"א הלכה א טושיע' י"ד קיימן שלח ספרי יט צבגיה: בד ב מיי' פ"ד מהל' עבדים הלכה ג ועי' כ"מ:

בה ד מוי' פ"ב מבל' צבירות הלכה ז סגנ' עשין רח' טושיע' י"ד סימן ש"ב סעפי' א:

תורה אור השלם

- ↑ ואיש כי יקריב זבח קטולים לן לפלא נדר או לנדבה כפר או בצאן תמים יקרה לרעון כל מום לא יקרה בו: ויקרא כב כא
- ↑ ודבר יי' אל אתרו וזאני דהר נתיח לך את משקמתי תרומתי לכל קדוש ביה ישראל לך נתתים לקשקשה ולבנין לזקק עלמ:
- ↑ אם יקרה בעינו אצניק אשר לו יקרה והפדה לעם נכרי לא ימשל לקברה בבגדו בה: שמות כא ח

לעזי רש"י

אנקהיי"ר [אניתקיינ"ר].
להרנן (הרנין).

שיטה מקובצת

אן שיבא הלכ"ו:
ט מום אמר מום ואמר כל מום התם

בקראי פליגי:
ט הכא בלך קמיפלגי דכתיב ואני נתתי לך משמרת ר"י:
ז און מה"ד:
ח וזכ"א בשולד בו:
ח מה"ד:
במזמן נמי [ליתסרן] לגרמא לבבדו חם אכלי בכלל מום מותר לישכות בו מום בדידס:
ז (כיון שפירש טלימו וכו' ה"נ כיון שפי' טליחו עליה אינו רשאי למוכרה דברי ר"ע ר"א אומר כיון שבגד בה שוב אינו רשאי למוכרה):
ט כשמעו כשמעס כאמרס כעברס ודריש ביה חס"ד ומח"ד:
כיון:
ט וליל לשמואל חו:
אן מה"ד:
אמר מום ואמר כל:
אן דהכא דרשו שיש ענינים:

יט אמרי' אחת תרומה טהורה ואחת:
יט הנאה דאתולה לא שייך דאינה ארוחה ללכות ומעמדת:
יט בתלויה לומר דבעיא:
טן אזור היא חס"ד:
טן טליחו וי"ל דלרבי אליעזר ליתא התם וקשה דברוב ספריס:
טן טליחו בו ועד:
יט כתוב בבבדו בי"ד:
יט וי"ד נמי אתה:
טן קבונטרס כמו שמשו:
לאן באמצע אתיות של:
טן שבגד ורייק דהמקרא ה"י:
טן צבירי דמבגד יאמרו בבדו כמו מנגד נגדו ומחלב חלבו ואצ"ג כו' בבבדו בחירוק ולא קיינן בבבדו צבירי שאני הכא:
טן אומר בתחלת הברייתא:
טן בבבדו בה בבבדו בה כיון שפירש טליחו בו פ"י היה לו לכתוב:
טן אישות דהך קושיא כו' וי"ל דפשטי' לו שכן:
טן שרי ואצ"ג דעושה:
טן מטיל מום בבב"ל:
טן משחיר דקאמר ר' יוסי:
טן דאון מתברין אלא משום:
טן לא שיקיננו במקום:
טן דקסבר כל מוס לא יהיה בו:
טן שאין עושה תיבת אתה מנחק:
טן אחרת ומיירי שאחור דם בעינין אז שלא ימות אם לא יקויו לו הלךך לא חשיב בעל מוס ואין כאן מטיל מוס בבב"ל מום ופליגי באין מתכוין